

ikke er egnet til en opløsningssag ved domstole-
ne på nuværende tidspunkt.

Men jeg er et tålmodigt gemyt. Vi må jo bare afvente og følge det og se på, om der kan komme tilstrækkeligt med beviser til; at man kan søge foreningen opløst. Men indtil da må jeg sige til hr. Peter Skaarup, at jeg altså tager de rammer alvorligt, som en minister skal virke inden for, herunder også grundlovens rammer, og de er ikke til stede i dag.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Blot for at sige, at jeg synes da, det må være i orden også for justitsministeren, at der kan være uenighed om de her ting. Der er uenighed blandt folketingsmedlemmerne om håndteringen af Hizb-ut-Tahrir. Vi synes fra Dansk Folkepartis side, at det er oplagt, at der er beviser for, at den er gal, foreningen opfordrer til drab.

Men der er altså også uenighed blandt jurister, og hvis vi kigger på, hvad der tidligere har været fremme i forbindelse med debatten om juristeriet, så er der juraprofessorer, der siger, at man er alt for stram i sin fortolkning af de her ting, man bør kunne anlægge en sag. Som jeg nævnte, har både Gorm Toftegaard Nielsen og i øvrigt også Vagn Greve sagt, at Rigsadvokaten ikke har benyttet den rigtige fremgangsmåde, da Rigsadvokaten håndterede denne her situation omkring Hizb-ut-Tahrir.

Endelig vil jeg sige til justitsministeren, at hvis der var noget galt i de forslag, Dansk Folkeparti fremsætter, for så vidt også den tekst, vi har til behandling i dag, så vil det være en pligt for Folketingets Præsidium at standse sådanne forslag. Vi har trods alt fremsat forbudsforslag mod Hizb-ut-Tahrir sidste sommer, vi har lige fremsat et igen, og Folketingets Præsidium har ikke taget disse forslag af dagsordenen. Ergo må det være sådan, at vi i hvert fald har valgt noget, man må have lov at mene, og det tror jeg også justitsministeren er enig i.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der er meget, meget vide grænser for ytringsfriheden. Man har rent faktisk også lov til at mene, at Danmark skal omdannes til en kalifatstat. Det er ikke ulovligt at mene det, hvis blot man gør det med lovlige midler. Så vidt går ytringsfriheden i Danmark. Så vidt går den. Man kan være dybt uenig i det, og man kan bekæmpe det alt, hvad man overhovedet orker, og det skal vi gøre

re, men det er altså ikke ulovligt at have meninger i det her land.

Der, hvor forskellen kommer, er, hvis ens forening begår ulovligheder, har et ulovligt formål, eller hvis den virker ved vold og trusler. Det er der, skillelinjen går.

Jeg må sige til hr. Peter Skaarup, at grunden til, at jeg fandt anledning til her under debatten at få præciseret de her ting, jo netop er, fordi jeg synes, det er lidt ulykkeligt, at man dyrker uenigheden, når det, der rent faktisk er tilfældet, er, at et nærmest samlet Folketing jo er enig om, at en forening som Hizb-ut-Tahrir er meget usympatisk, er meget intolerant, og at vi skal gøre, hvad vi kan, for at bekæmpe den slags udemokratiske kræfter.

Men vi må altså også erkende, at vi har en lovgivning, som vi bliver nødt til at holde os inden for, uanset hvor irriterende det måtte være i en enkelt aktuel sag.

Kl. 18.25

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er af mit hjertes enfold og uvidenhed, at jeg udtrykker min undren over justitsministerens udtalelse, hvor hun siger, at de retlige betingelser skal være i orden, for at hun kan rejse en sag. Det begriber jeg ikke.

Hvis man finder, at der er et forhold, der trænger til at blive behandlet, at der er noget, der støder en, der er noget, man er i tvivl om er lovligt, så rejser man en sag for at få beviserne prøvet. Det er domstolen, der så afgør, om den sag kan holde. Jeg kunne da godt være betænkelig ved at rejse en sag, fordi den eventuelt kunne ende med at hvidvaske denne afskyelige forening, Hizb-ut-Tahrir, men det er en anden sag.

Jeg forstår ikke, at man kan sige, at de retlige betingelser forhindrer justitsministeren i at rejse en sag, hvor jo altså domstolen afgør, om beviserne er i orden eller ej. Jeg begriber det ikke.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det er sådan set meget enkelt at forklare: For at have et retligt grundlag skal man have beviser.

I den konkrete sag drejer det sig så om, at anklagemyndigheden skal kunne bevise, at foreningen Hizb-ut-Tahrir har et ulovligt formål. For at kunne bevise det skal man selvfølgelig have nogle argumenter og også mere end det, man skal have noget konkret at forelægge domstolene, og det er der simpelt hen ikke på nuvæ-